

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Οκτωβρίου 1980 *

Στην υπόθεση 812/79,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση προς το Δικαστήριο του Circuit Court της Κομητείας του Cork, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμptonτος δικαστηρίου μεταξύ

Attorney General

και

Juan C. Burgoa,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 234 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 5 της Πράξεως της 22ας Ιανουαρίου 1972 περί των όρων προσχωρήσεως και των προσαρμογών των συνθηκών, καθώς και ως προς την ερμηνεία της Συμβάσεως του Λονδίνου περί αλιείας του 1964 και ορισμένων διατάξεων της κοινοτικής νομοθεσίας στον τομέα της αλιείας,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Η. Kutscher, πρόεδρο, Ρ. Pescatore και Τ. Koopmans, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, Mackenzie Stuart, Α. O'Keefe, G. Bosco και Ο. Due, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. Capotorti
γραμματέας: Α. Van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με Διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 1979, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Δεκεμβρίου 1979, το Circuit Court της Κομητείας του Cork υπέβαλε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 234 της Συνθήκης και ως προς το σύστημα που έχει εφαρμογή στην αλιευτική ζώνη της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας.
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο ποινικής δίκης κατά του πλοιοκτήτου αλιευτικού σκάφους με ισπανική σημαία, κατηγορούμενου ότι αλιεύσε και προσπάθησε να αλιεύσει χωρίς άδεια εντός της αλιευτικής ζώνης της Ιρλανδίας, καθώς και ότι είχε επί του σκάφους δίχτυα με πλέγμα μη επιτρεπομένων διαστάσεων εντός της εν λόγω ζώνης.
- 3 Με το κλητήριο θέσπισμα προσάπτεται στον κατηγορούμενο ότι διέπραξε αυτά τα αδικήματα στις 10 Ιουλίου 1978, ενώ το σκάφος του οποίου ήταν πλοίαρχος βρισκόταν σε 51° 55' βόρεια και 11° 10' δυτικά, ήτοι σε 20 ναυτικά μίλια από τις βασικές γραμμές, ενώ η Ιρλανδία είχε επεκτείνει την αλιευτική της ζώνη σε 200 ναυτικά μίλια από τις βασικές γραμμές και αυτό από 1ης Ιανουαρίου 1977.
- 4 Δεδομένου ότι ο κατηγορούμενος υποστήριξε, ενώπιον του Circuit Court, ότι η Σύμβαση του Λονδίνου περί αλιείας της 9ης Μαρτίου 1964 (*U.N. Treaty Series* 581, αριθ. 8432), στην οποία η Ισπανία και η Ιρλανδία ήσαν συμβαλλόμενα μέρη, δημιουργούσε υπέρ αυτού προγενέστερα δικαιώματα, τα οποία διατηρήθηκαν ή προστατεύονται από τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου εν γένει, και από το άρθρο 234 της Συνθήκης ειδικότερα, το εθνικό δικαστήριο υπέβαλε στο Δικαστήριο τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου.

Επί του άρθρου 234 (ερωτήματα 1, 2 και 3)

- 5 Τα τρία πρώτα ερωτήματα έχουν ως εξής:
  1. Δημιουργεί το άρθρο 234 της Συνθήκης της Ρώμης δικαιώματα και υποχρεώσεις

α) για τα θεσμικά όργανα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

β) για τα κράτη μέλη των Κοινοτήτων;

2. Διατηρεί ή προστατεύει το άρθρο 234 της Συνθήκης της Ρώμης, ή οποιοσδήποτε άλλος κανόνας κοινοτικού δικαίου, δικαιώματα υπέρ των δικαιούχων των συμβάσεων στις οποίες έχει εφαρμογή το άρθρο 234 της Συνθήκης της Ρώμης, τα οποία τα εθνικά δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν να διασφαλίζουν;
3. Αποτελεί η Σύμβαση του Λονδίνου περί αλιείας του 1964 σύμβαση ανήκουσα στην κατηγορία των συμβάσεων επί των οποίων έχει εφαρμογή το άρθρο 234 της Συνθήκης της Ρώμης, όπως προσαρμόστηκε για την Ιρλανδία, το Ηνωμένο Βασίλειο και τη Δανία με το άρθρο 5 της Πράξεως Προσχωρήσεως;
- 6 Το άρθρο 234 της Συνθήκης ορίζει, στο πρώτο εδάφιο, ότι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από συμβάσεις που συνήφθησαν προ της ενάρξεως της ισχύος της παρούσας συνθήκης, μεταξύ ενός ή περισσότερων κρατών μελών αφενός και ενός ή περισσότερων τρίτων χωρών αφετέρου, δεν θίγονται από την παρούσα συνθήκη, με την επιφύλαξη της υποχρεώσεως του κράτους μέλους για το οποίο πρόκειται να λάβει, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο αυτού του άρθρου, όλα τα πρόσφορα μέσα για να αρθούν τα ενδεχόμενα ασυμβίβαστα μεταξύ μιας τέτοιας σύμβασεως και της Συνθήκης. Το άρθρο 234 έχει γενικό περιεχόμενο και εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε διεθνή σύμβαση, ασχέτως περιεχομένου της που μπορεί να έχει επίπτωση επί της εφαρμογής της Συνθήκης.
- 7 Όπως προκύπτει από το άρθρο 5 της Πράξεως Προσχωρήσεως, για την Ιρλανδία, το άρθρο 234 της Συνθήκης έχει εφαρμογή στις συμβάσεις που έχουν συναφθεί προ της προσχωρήσεως. Μεταξύ Ιρλανδίας και Ισπανίας, η Σύμβαση του Λονδίνου περί αλιείας τέθηκε σε ισχύ στις 15 Μαρτίου 1966· είχε υπογραφεί και επικυρωθεί από τα εν λόγω δύο κράτη σε ημερομηνίες προγενέστερες της ημερομηνίας προσχωρήσεως της Ιρλανδίας στην Κοινότητα. Δεδομένου ότι η Ιρλανδία δεσμεύεται μ' αυτόν τον τρόπο από υποχρεώσεις έναντι της Ισπανίας που προκύπτουν από σύμβαση συναφθείσα προ της προσχωρήσεώς της, έχει εφαρμογή η διάταξη του άρθρου 234, πρώτο εδάφιο.
- 8 Όπως έκρινε το Δικαστήριο, με την απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1962 επί της υποθέσεως 10/61 (Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, ECR. 1962, σ. 7), αυτή η διάταξη έχει ως αντικείμενο να διευκρινίζει, σύμφωνα με τις αρχές του διεθνούς δικαίου, ότι η εφαρμογή της Συνθήκης δεν θίγει την αναληφθείσα από το κράτος για το οποίο πρόκειται υποχρέωση να σέβεται τα δικαιώματα των

τρίτων χωρών που απορρέουν από σύμβαση συναφθείσα προ της ενάρξεως της ισχύος της Συνθήκης, ή ενδεχομένως, προ της προσχωρήσεως του κράτους μέλους για το οποίο πρόκειται, και να εκπληρώνει τις αντίστοιχες υποχρεώσεις του.

- 9 Παρόλο ότι το άρθρο 234, πρώτη παράγραφος, δεν αναφέρεται παρά στις υποχρεώσεις των κρατών μελών, το εν λόγω άρθρο δεν θα επιτύγχανε το σκοπό του αν δεν συνεπαγόταν την υποχρέωση των οργάνων της Κοινότητας να μην εμποδίζουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων των κρατών μελών που απορρέουν από προγενέστερη σύμβαση. Εν τούτοις, αυτή η υποχρέωση των κοινοτικών οργάνων δεν αποβλέπει παρά στο να επιτρέψει στο κράτος μέλος για το οποίο πρόκειται να εκπληρώνει τις υποχρεώσεις που ανέλαβε δυνάμει της προγενέστερης συμβάσεως χωρίς, για το λόγο αυτό, να δεσμεύει την Κοινότητα έναντι της ενδιαφερόμενης τρίτης χώρας.
- 10 Το άρθρο 234, πρώτο εδάφιο, έχοντας ως αντικείμενο να άρει το εμπόδιο που θα μπορούσε να προκύψει για ένα κράτος μέλος επί της προσχωρήσεώς του στην Κοινότητα, όσον αφορά την εκτέλεση συμβάσεων που συνήφθησαν προηγουμένως με τρίτες χώρες, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβολή της φύσεως των δικαιωμάτων που απορρέουν ενδεχομένως από τέτοιες συμβάσεις. Έπεται ότι αυτή η διάταξη δεν έχει ως αποτέλεσμα να παρέχει, σε ιδιώτες επικαλούμενους σύμβαση συναφθείσα προ της ενάρξεως της ισχύος της Συνθήκης ή, ενδεχομένως, προ της προσχωρήσεως του κράτους μέλους για το οποίο πρόκειται, δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν να διασφαλίζουν. Ούτε έχει ως αποτέλεσμα να θίγει τα δικαιώματα που οι ιδιώτες θα μπορούσαν να αντλήσουν από μια τέτοια σύμβαση.
- 11 Πρέπει, συνεπώς, να δοθεί απάντηση:
- στο πρώτο ερώτημα: ότι το άρθρο 234 της Συνθήκης έχει την έννοια ότι η εφαρμογή της Συνθήκης δεν θίγει ούτε τον οφειλόμενο σεβασμό στα δικαιώματα τρίτων χωρών που απορρέουν από σύμβαση συναφθείσα με κράτος μέλος προ της ενάρξεως της ισχύος της Συνθήκης ή, ενδεχομένως, προ της προσχωρήσεως του κράτους μέλους, ούτε την τήρηση, από το εν λόγω κράτος μέλος, των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Σύμβαση, και ότι, κατά συνέπεια, τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας έχουν την υποχρέωση να μη παρεμβάλλουν εμπόδια στην εκτέλεση αυτών των υποχρεώσεων από το κράτος μέλος για το οποίο πρόκειται
- στο δεύτερο ερώτημα: ότι το άρθρο 234 της Συνθήκης, αυτό καθεαυτό, δεν έχει ως αποτέλεσμα να παρέχει, σε ιδιώτες επικαλούμενους μία των συμβάσεων που αφορά η απάντηση στο πρώτο ερώτημα, δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν να διασφαλίζουν, ούτε να θί-

γει τα δικαιώματα που οι ιδιώτες θα μπορούσαν να αντλήσουν από μια τέτοια σύμβαση·

— στο τρίτο ερώτημα: ότι το άρθρο 234, πρώτο εδάφιο της Συνθήκης έχει εφαρμογή στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που έχουν δημιουργηθεί μεταξύ Ιρλανδίας και Ισπανίας από τη Σύμβαση του Λονδίνου περί αλιείας του 1964.

Επί του συστήματος που έχει εφαρμογή στην αποκλειστική αλιευτική ζώνη της Ιρλανδίας (τέταρτο ερώτημα)

- 12 Με το τέταρτο ερώτημα, το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν η καταδίκη του κατηγορουμένου δυνάμει του ιρλανδικού νόμου στην ποινική δίκη που εκκρεμεί ενώπιόν του είναι αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο.
- 13 Αν και δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να αποφανθεί, στο πλαίσιο του άρθρου 177 της Συνθήκης, επί του κύρους ή της ερμηνείας εθνικού νόμου, έχει αστόσο αρμοδιότητα, στα πλαίσια της συνεργασίας του με τα εθνικά δικαστήρια, να συνάγει τα στοιχεία κοινοτικού δικαίου των οποίων η ερμηνεία είναι αναγκαία για να επιτραπεί στο εθνικό δικαστήριο να επιλύσει, σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες, τη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί.
- 14 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, καθώς και από τις ενώπιον του Δικαστηρίου συζητήσεις, οι αμφιβολίες που έχει το Circuit Court του Cork αφορούν το αν τα με ισπανική σημαία αλιευτικά σκάφη μπορούν να υπαχθούν σε σύστημα εκδόσεως αδειών εντός της αλιευτικής ζώνης της Ιρλανδίας, κείμενης μεταξύ 12 και 200 ναυτικών μιλίων από των βασικών γραμμών, δεδομένου ότι το κείμενο της Συμβάσεως του Λονδίνου δεν αφορά παρά τη ζώνη μέχρι των 12 μιλίων.
- 15 Ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, ο Attorney General είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι απαιτείτο μια τέτοια άδεια, βάσει του άρθρου 222Α, του ιρλανδικού «Fisheries (Consolidation) Act» του 1959, όπως τροποποιήθηκε το 1978, που απαγορεύει στα πρόσωπα τα ευρισκόμενα επί αλλοδαπού αλιευτικού σκάφους να αλιεύουν, ή να επιχειρούν να αλιεύσουν, όταν το σκάφος βρίσκεται εντός της αλιευτικής ζώνης της Ιρλανδίας, εκτός αν σ' αυτά τα πρόσωπα έχει δοθεί σχετική άδεια.
- 16 Μια τέτοια απαίτηση δεν αντιβαίνει προς το κοινοτικό δίκαιο. Πράγματι, όπως ορθώς υποστήριξε η Επιτροπή, οι αλιευτικές ζώνες των κρατών μελών που επεκτείνονται μέχρι 200 ναυτικών μιλίων, οι κείμενες στα ανοικτά των ακτών της Βόρειας Θαλάσσης και του Ατλαντικού, αποτελούν το αντικείμενο κανονιστικής ρύθμισης στον τομέα της αλιείας. Κατά την κρίσιμη εποχή των πραγματι-

κών περιστατικών της προκειμένης περιπτώσεως, στις 10 Ιουλίου 1978, τα αλιευτικά δικαιώματα των ισπανικών σκαφών εντός της ζώνης των 200 ναυτικών μιλίων στα ανοικτά της δυτικής ακτής της Ιρλανδίας διέπονταν από τον κανονισμό 1376/78 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1978, περί παρατάσεως μέχρι της 31ης Ιουλίου 1978 ορισμένων μεταβατικών μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των θαλασσιών πόρων, των εφαρμοστέων στα με ισπανική σημαία σκάφη (JO 1978, L 167, σ. 9).

- 17 Ο προαναφερθείς κανονισμός 1376/78 παρέτεινε ιδίως ορισμένες διατάξεις του κανονισμού 341/78 του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 1978, περί καθορισμού ορισμένων μεταβατικών μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, των εφαρμοστέων στα με ισπανική σημαία σκάφη για την περίοδο από 21ης Φεβρουαρίου μέχρι 31ης Μαρτίου 1978 (JO 1978, L 49, σ. 1). Μεταξύ των παραταθεισών μ' αυτόν τον τρόπο διατάξεων απαντάται η διάταξη που προβλέπει ότι η άσκηση της αλιευτικής δραστηριότητας εξαρτάται από τη χορήγηση αδειάς, εκδιδόμενης από την Επιτροπή για λογαριασμό της Κοινότητας και από την τήρηση άλλων μέτρων διατηρήσεως και ελέγχου, όπως είναι η απαγόρευση χρησιμοποίησεως ορισμένων τύπων διχτυών για την αλιεία μερλούκιου και ο περιορισμός των παρεπομένων αλιευμάτων.
- 18 Όπως προκύπτει από το σύνολο αυτών των διατάξεων, η απαγόρευση για τα με ισπανική σημαία σκάφη να αλιεύουν χωρίς άδεια εντός της αλιευτικής ζώνης της Ιρλανδίας στη δυτική ακτή αυτής της χώρας προέκυπτε, κατά την κρίσιμη εποχή, από την κοινοτική νομοθεσία και ιδίως από τον κανονισμό 1376/78. Δεδομένου ότι η κοινοτική νομοθεσία δεν προέβλεπε κυρώσεις για την περίπτωση παραβάσεως αυτής της απαγορεύσεως, εναπόκειτο στις ιρλανδικές αρχές να λάβουν κάθε πρόσφορο μέτρο για να διασφαλίσουν την εκτέλεσή της, πράγμα που έπραξαν προσθέτοντας το άρθρο 222Α στον «Fisheries (Consolidation) Act».
- 19 Ο κατηγορούμενος της κύριας δίκης υποστήριξε ότι τα κοινοτικά μέτρα στον τομέα της αλιείας ελήφθησαν μονομερώς και ότι, κατά συνέπεια, είναι παράνομα. Αφενός τα εν λόγω μέτρα παραβιάζουν την αρχή του διεθνούς δικαίου, κατά την οποία κάθε κράτος οφείλει να αναγνωρίζει τα παραδοσιακά αλιευτικά δικαιώματα εντός της αλιευτικής του ζώνης, αφετέρου, τα μέτρα αυτά είναι αντίθετα προς το πνεύμα της Συμβάσεως του Λονδίνου στην οποία, αναγνωρίσασα τα δικαιώματα παραδοσιακής αλιείας εντός της ζώνης της εκτεινόμενης μεταξύ 6 και 12 ναυτικών μιλίων, πρέπει να αποδοθεί η έννοια ότι το ίδιο καθεστώς επεκτείνεται, μετά την επέκταση των αλιευτικών ζωνών, μέχρι 200 ναυτικών μιλίων.
- 20 Δεν παρίσταται ανάγκη να εξετασθεί το βάσιμο της μιας ή της άλλης από αυτές τις υποθέσεις και να καθορισθεί ποιο ήταν το σύστημα που είχε εφαρμογή

στις αλιευτικές ζώνες, τις κείμενες μεταξύ 12 και 200 ναυτικών μιλίων, προ της θέσεως σε ισχύ των κοινοτικών κανονισμών. Αν και ανήκει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαινεται επί του κύρους των πράξεων των οργάνων της Κοινότητας όταν αυτό το κύρος αμφισβητείται, η εξέταση του κύρους των κανονισμών 341/78 και 1376/78, περί των οποίων πρόκειται στην υπό κρίση υπόθεση, δεν απαιτεί εκτίμηση της καταστάσεως, η οποία υφίστατο προ της εφαρμογής των κοινοτικών μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων.

- 21 Σχετικώς, πρέπει να τονισθεί, πρώτον, ότι το άρθρο 102 της Πράξεως Προσχωρήσεως υποχρεώνει το Συμβούλιο, αποφαινόμενο κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, να προσδιορίσει τους όρους ασκήσεως της αλιευτικής δραστηριότητας προς διασφάλιση της προστασίας των αλιευτικών ειδών και τη διατήρηση των βιολογικών θαλασσιών πόρων. Οι αιτιολογικές σκέψεις των κανονισμών 341/78 και 1376/78 αποδεικνύουν ότι ο έλεγχος της ασκήσεως της αλιευτικής δραστηριότητας μπορεί να πραγματοποιηθεί διά συστήματος εκδόσεως αδειών αλιείας που μπορούν να ανακληθούν σε περίπτωση παραβάσεων ή εξαντλήσεως των προβλεπομένων ποσοτήτων. Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν ο έλεγχος των αλιευμάτων δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί στους πλησιέστερους παράκτιους λιμένες, δεδομένου ότι τα αλιευτικά σκάφη των τρίτων χωρών επιστρέφουν συνήθως στους λιμένες καταγωγής τους για την αποβίβαση των αλιευμάτων τους.
- 22 Η αναγνώριση της ολοένα και πιο επείγουσας ανάγκης της διατηρήσεως των θαλασσιών πόρων, που εμπνέει ήδη το άρθρο 5 της Συμβάσεως του Λονδίνου περί αλιείας του 1964 και που βρήκε την έκφρασή της στο άρθρο 102 της Πράξεως Προσχωρήσεως, οδήγησε την Κοινότητα, κατά την επέκταση των αλιευτικών ζωνών σε 200 ναυτικά μίλια, να αρχίσει διαπραγματεύσεις με τρίτες χώρες, μεταξύ των οποίων η Ισπανία, για να καταλήξει σε μακροπρόθεσμες συμφωνίες ερειδόμενες στην αμοιβαιότητα. Προς συμβιβασμό των αναγκών διατηρήσεως με τα συμφέροντα των αλιείων που παραδοσιακά ασκούν αλιευτική δραστηριότητα εντός των εν λόγω υδάτων, αυτές οι συμφωνίες προβλέπουν ότι καθένα από τα συμβαλλόμενα μέρη παραχωρεί την πρόσβαση στη ζώνη του των 200 ναυτικών μιλίων στα αλιευτικά σκάφη του αντισυμβαλλόμενου προς αλίευση καθορισμένων ποσοστώσεων· για την εφαρμογή αυτού του συστήματος, οι συμφωνίες ορίζουν ότι κάθε συμβαλλόμενο μέρος μπορεί να υποχρεώσει τα σκάφη του αντισυμβαλλόμενου που αλιεύουν εντός των υδάτων του να είναι κάτοχοι αδειάς.
- 23 Οι κανονισμοί 341/78 και 1376/78 τέθηκαν σε ισχύ πριν από την οριστική κατάληξη των διαπραγματεύσεων μεταξύ Κοινότητας και Ισπανίας. Οι αιτιολογικές τους σκέψεις διευκρινίζουν ότι, εν αναμονή της προσεχούς συνάψεως συμφωνίας-πλασίου μεταξύ Κοινότητας και Ισπανίας, πρέπει να θεσπιστούν μεταβατικά μέτρα. Όπως προκύπτει από τις δοθείσες στο Δικαστήριο από την Επιτροπή

πληροφορίες, οι ισπανικές αρχές συνεργάστηκαν με την Επιτροπή για να διασφαλίσουν την εφαρμογή αυτού του μεταβατικού συστήματος, και ειδικότερα για να οργανωθεί η έκδοση των κοινοτικών αδειών.

- 24 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το μεταβατικό σύστημα που θέσπισε η Κοινότητα δυνάμει των δικών της κανόνων εντάσσεται στο πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ Κοινότητας και Ισπανίας που συνήφθησαν για την επίλυση των προβλημάτων, τα οποία είναι συμφυή με τα μέτρα διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων και την επέκταση των αποκλειστικών αλιευτικών ζωνών και για την αμοιβαία διασφάλιση της προσβάσεως των αλιέων στα ύδατα που αποτελούν το αντικείμενο τέτοιων μέτρων. Αυτές οι σχέσεις επικάλυψαν το προϊσχύον σύστημα που είχε εφαρμογή σ' αυτές τις ζώνες για να ληφθεί υπόψη η γενική εξέλιξη του διεθνούς δικαίου στον τομέα της αλιείας στην ανοικτή θάλασσα.
- 25 Έπεται ότι από την εξέταση του κανονισμού 1376/78 δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να επηρεάσει το κύρος του και ότι, κατά συνέπεια, μια εθνική νομοθεσία που επιβάλλει κυρώσεις στους παραβάτες των απαγορεύσεων που περιλαμβάνει δεν είναι ασυμβίβαστη προς το κοινοτικό δίκαιο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε, με Διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 1979, το Circuit Court της Κομητείας του Cork, αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 234 της Συνθήκης έχει την έννοια ότι η εφαρμογή της Συνθήκης δεν θίγει ούτε τον οφειλόμενο σεβασμό στα δικαιώματα τρίτων χωρών που απορρέουν από σύμβαση συναφθείσα με κράτος μέλος προ της ενάρξεως της ισχύος της Συνθήκης ή, ενδεχομένως, προ της προσχωρήσεως του κράτους μέλους, ούτε την τήρηση, από το εν λόγω κράτος μέλος, των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Σύμβαση, και ότι, κατά συνέπεια, τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας έχουν την υποχρέωση να μη παρεμβάλλουν εμπόδια στην εκτέλεση αυτών των υποχρεώσεων από το κράτος μέλος για το οποίο πρόκειται.
- 2) Το άρθρο 234 της Συνθήκης, αυτό καθεαυτό, δεν έχει ως αποτέλεσμα να παρέχει, σε ιδιώτες επικαλούμενους μία των συμβάσεων που αφορά η απάντηση στο πρώτο ερώτημα, δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια των κρατών

μελών οφείλουν να διασφαλίζουν, ούτε να θίγει τα δικαιώματα που οι ιδιώτες θα μπορούσαν να αντλήσουν από μια τέτοια σύμβαση.

- 3) Το άρθρο 234, πρώτο εδάφιο της Συνθήκης έχει εφαρμογή στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που έχουν δημιουργηθεί μεταξύ Ιρλανδίας και Ισπανίας από τη Σύμβαση του Λονδίνου περί αλιείας του 1964.
- 4) Νομοθεσία κράτους μέλους, η οποία επιβάλλει κυρώσεις στους παραβάτες της απαγορεύσεως αλιευτικής δραστηριότητας χωρίς άδεια εντός της αλιευτικής τους ζώνης, που επιβάλλεται στα σκάφη με ισπανική σημαία, από τον κανονισμό 1376/78 του Συμβουλίου, περί παρατάσεως μέχρι της 31ης Ιουλίου 1978 ορισμένων μεταβατικών μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, τα οποία έχουν εφαρμογή στα σκάφη με ισπανική σημαία, δεν είναι ασυμβίβαστη προς το κοινοτικό δίκαιο.

Kutscher

Pescatore

Koopmans

Mertens de Wilmars

Mackenzie Stuart

O'Keefe

Bosco

Touffait

Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Οκτωβρίου 1980.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο πρόεδρος
H. Kutscher